

Arrest

nr. 294 550 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 december 2020, diende op 8 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije op 11 september 2020 en in Roemenië op 21 oktober 2021 (Eurodac). Op 5 mei 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek.

1.2. Op 9 juni 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/12/2020
Overdracht CGVS: 12/08/2021*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 maart 2022 een persoonlijk onderhoud van 9u50 tot 11u20. U werd doorheen het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een tolk het Pashto machtig. Uw advocaat, meester Kiwakana (voor Luytens) was aanwezig voor de gehele duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het plaatsje Chahar Kala in het district Bagram van de Parwan-provincie, niet ver van de militaire luchthaven van Bagram. U woonde hier van uw geboorte tot uw vertrek uit het land in 2016.

Uw familie had een wijngaard met een zeer respectabele opbrengst. Op 30 maart 2016 stortte er evenwel een Amerikaanse F-16 neer bij het opstijgen, en raakte de wijngaard zwaar beschadigd. Uw vader vroeg een schadevergoeding, en werd 300.000 afghani uitgekeerd. De lokale taliban dachten evenwel dat hij 300.000 dollar had ontvangen, en eisten 80% van dit ingebeelde veel grotere bedrag, wat uw vader niet kon betalen. Een maand na het ontvangen van het geld werd hij 's nachts vermoord. Uw familie besloot daarop dat u het land maar beter kon verlaten, wat u tien dagen later ook deed.

U reisde illegaal via de landroute tot in Turkije, en werkte hier anderhalf jaar als schapenherder en slachter. Toen werd u evenwel opgepakt en gerepatriëerd. U verbleef een maand bij een kennis van de familie in Kabul, probeerde tevergeefs legale reisdocumenten te bekomen, en reisde dan opnieuw illegaal via de landroute naar Turkije, waar u wederom anderhalf jaar hetzelfde werk deed. Vervolgens reisde u verder naar Bulgarije, Servië, Roemenië, en kwam uiteindelijk via Duitsland België binnen op 7 december 2020, waar u ook internationale bescherming verzocht op 8 december 2020. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een taskara, de aanvraag van de schadevergoeding, en een bevestiging van de schade door de dorpsoudsten. U stuurde ook nog een foto van de taskara van uw vader en een foto van hem na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar te vrezen zou hebben voor de taliban, omdat die denken dat uw familie over een som geld beschikt, gekregen van de Amerikanen, die jullie eigenlijk niet hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u hiervoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

U verklaart in dit kader ten eerste dat uw vader gedood geweest zou zijn nadat de taliban hem onrechtstreeks een maand lang vroegen om een deel van het (door hen ingebeelde) geld over te maken. Het valt evenwel op dat u hiervan geen enkel begin van bewijs kan voorleggen: u presenteert geen overlijdensakte, geen aangifte van de moord of het overlijden, geen fotografisch bewijs van de begrafenis etc. (CGVS p. 5). U verklaart in dit kader dat uw oom wel gevraagd zou hebben aan de overheid om een onderzoek te voeren, maar ze hem wandelen stuurden en er niets op papier gezet werd (CGVS p. 11). U verklaarde tevens dat u ook nog foto's van na de dood van uw vader zou proberen voorleggen (CGVS p. 11), maar hebt dit tot op heden niet gedaan.

Hierboven komt dat u ook geen enkele bewijs voorlegt van de beweerde bedreigingen door de taliban. U verklaarde bij de DVZ nochtans dat uw familie na de dood van uw vader nog brieven zou ontvangen

waarin de taliban om het geld vroeg (vragenlijst CGVS dd. 10 augustus 2021, afdeling 3.5.), maar ontkende dit bij uw interview bij het CGVS en stelt dat er fouten gemaakt zouden zijn bij het noteren van uw antwoorden bij de DVZ (CGVS p. 11), die u nochtans tekende voor akkoord en voorgelezen. Uw familie zou daarentegen na de dood van uw vader niet meer door de taliban gecontacteerd zijn (CGVS p. 9, 10, 12), en uw vader zou enkel in persoon benaderd geweest zijn (CGVS p. 7, 8). Hierdoor berust uw bewering dat uw vader bedreigd en gedood werd omwille van een misverstand over geld dat u van de Amerikanen ontvangen zou hebben op niet meer dan uw blote beweringen, waarbij infra een aantal ernstige bedenkingen worden geformuleerd.

Zo kan er ten tweede niet om de vaststelling heen dat uw voorstelling van de feiten, moeilijk logisch verenigbaar lijkt met de voorgehouden motieven die u de taliban toedicht. U verklaart dat de taliban dachten dat uw familie 300.000 dollar in plaats van 300.000 afghani had ontvangen, en dat ze 80% van de ingebeelde som eisten (CGVS p. 7). Het was hen te doen om het geld. U verklaart ook dat het uitkeren van het geld in kwestie door de Amerikanen, net zoals de meeste transacties in het economisch en technologisch achtergestelde Afghanistan, geheel in cash gebeurde (CGVS p. 10). Maar ondanks dat de taliban gedacht zouden hebben dat uw familie over 300.000 dollar in cash beschikte, houdt u voor dat ze geen enkele praktische stap ondernamen om uw familie dit geld afhandig te maken: ze zouden volgens u enkel uw vader een maand lang beledigd en bedreigd hebben, en hem dan gedood (CGVS p. 7, 8). Ze hebben nooit geprobeerd het geld te komen zoeken, ook niet na de dood van uw vader (CGVS p. 10). Ze hebben niet uw vader, noch kennelijk gelijk wie anders van de familie proberen ontvoeren om zo het geld als losgeld te kunnen bekomen (CGVS p. 9, 10, 12). Na de dood van uw vader zouden ze eigenlijk nooit meer rechtstreeks contact hebben genomen met de familie, en zelfs de verantwoordelijkheid van de dood van uw vader kan u enkel aan hen toedichten omdat u het via-via gehoord zou hebben in het dorp (CGVS p. 8). Nochtans is het opeisen van de moord op uw vader vrij essentieel als het doel hiervan was om uw familie te intimideren, quod non. Dit alles valt niet ernstig te nemen: de taliban zouden uit geweest zijn op het geld van uw familie, maar het enige dat ze in dit kader ondernomen zouden hebben is om uw vader te doden, zonder deze moord zelfs op te eisen, een actie die hen geen meter dichterbij het geld brengt, terwijl ze andere meer effectieve methodes zoals een huiszoeking of een ontvoering onbenut laten.

Dit sluit ten derde aan bij de vaststelling dat u op geen enkel moment gewag maakt van een concrete dreiging tegen u of andere gezinsleden gericht na de dood van uw vader. U werd persoonlijk niet bedreigd voorafgaand aan uw vertrek uit het land (CGVS p. 9), uw familie ontving geen bedreigingen gedurende uw eerste periode van anderhalf jaar die u in Turkije doorbracht (CGVS p. 9), u ontving geen bedreigingen bij uw terugkeer naar Afghanistan voor een maand (CGVS p. 9), en zoals supra al aangegeven heeft de taliban de voorgehouden moord op uw vader nooit rechtstreeks opgeëist, noch hebben ze in al de jaren sinds het overlijden van uw vader het huis van uw familie proberen doorzoeken (CGVS p. 8, 10). Uw familie is ook na de machtsovername van de taliban niet lastig gevallen geweest (CGVS p. 12). Eigenlijk is de door u voorgehouden vrees louter afgaande op uw eigen verklaringen geheel hypothetisch; de dood van uw vader (als deze al voor waar genomen wordt) is niet rechtstreeks opgeëist, en uw familie ontving geen bedreigingen.

U slaagt er niet in om de bedreigingen tegen noch de dood van uw vader te staven met enige stukken, u maakt geen gewag van een rechtstreekse opeising van de dood van uw vader door de taliban, noch van bedreigingen vanwege de taliban aan u of uw familie na de dood van uw vader. Het is niet mogelijk om louter op basis van de blote bewering dat uw vader door de taliban bedreigd en gedood werd, een gepronnde vrees voor vervolging in uw hoofde te stelen.

Uw advocaat haalde ten vierde tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd zou kunnen worden en daardoor een risico op vervolging zou kunnen lopen. Hierover bevraagd, stelt u zelf dat uw mentaliteitswijziging erin bestaat dat u in Europa gewend bent geraakt om meer op gelijke voet met vrouwen om te gaan, en een aantal Europese talen gedeeltelijk hebt leren spreken (CGVS p. 16). Er dient hierbij aangestipt te worden dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen (zoals bijvoorbeeld sportfaciliteiten) niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden. U laat na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels

en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, maar beperkt zich tot enkele eerder vage verwijzingen naar omgangsvormen met vrouwen, en een naast de kwestie zijnde bemerking over uw talenkennis. U toont ook niet in concreto aan dat het meer gelijk omgaan met vrouwen en het leren van andere talen, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw religieuze dan wel uw politieke overtuiging, uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over

het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen

te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert in wezen een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht toe als volgt:

“Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing de motieven om haar standpunt te staven; verzoeker kan deze motieven niet aanvaarden:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker merkt op dat zijn asielrelaas nooit ernstig werd genomen. Hij werd ook maar zeer kort ondervraagd over zijn asielmotieven. De motivering toont aan dat deze er uitsluitend op gericht is formules te vinden om alle aangehaalde feiten gewoon als ongeloofwaardig te bestempelen.

Verzoeker heeft een nationaal identiteitsbewijs neergelegd, waaruit zijn identiteit en afkomst blijken. Dit is een positieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid. Hij is net 20.

Hij vertrok uit zijn land toen hij ongeveer 14-15 jaar oud was, ten tijde van het incident.

Hij werd weliswaar intussentijd eerst uit Turkije gedeporteerd naar Afghanistan.

Verzoeker merkt op dat hij nog zeer jong was toen die feiten zich voordeden, maar anderzijds wel de oudste van de kinderen was, waardoor hij zich dan ook bedreigd voelde, rekening houdend met de wrede acties van de Taliban tegen zijn vader.

De Taliban kwamen zijn vader in de boomgaard bedreigen en hij vertelde dit wel aan zijn familie; dit is het enige wat verzoeker ervan weet.

Wel is het zo dat hij ook een aantal documenten heeft neergelegd, die echter ook nooit ernstig werden genomen, laat staan ernstig werden onderzocht. In casu verwijst hij in het bijzonder naar het document ivm de schaderegeling. Het is toch niet ernstig dat deze stukken niet eens in detail worden besproken.

Hoe dan ook, gelet op de beslissing, houdt verzoeker zich alsnog het recht voor om enig ander bewijsmiddel voor te leggen in de loop van de beroepsprocedure.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker kan het ook met deze redenering geenszins eens zijn.

Ten eerste is de période van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn :

-zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zij, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

De laatste weken neemt het geweld trouwens alleen maar toe en/of gebeuren de tellingen opnieuw beter : Regional overview: South Asia and Afghanistan 16-22 April 2022 (acleddata.com)

Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. www.hrw.org/news/2022/03/07afghanistan-taliban-threatening-provincial-media

-tenslotte, en niet in het minst, loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen; de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zelf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid.

*Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen in Afghanistan Crisis Response plan 2022 | Global Crisis Response Plan (iom.int)
Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

[citaat bestreden beslissing]

Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Een aantal elementen moeten hierbij immers nader onderzocht worden.

De bestreden beslissing stelt dat men niet zomaar zonder meer kan aannemen dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie onder het genoemde toepassingsgebied valt.

Eenzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden;

Deze zijn in elk geval aantoonbaar. Dat het land zieh in een uitzonderlijk ernstige socio-economische crisis bevindt, wordt niet betwist en wordt bevestigd door alle objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt nu dat die situatie dient veroorzaakt te zijn door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat.

De bestreden beslissing stelt dat dit niet het geval is.

Dit wordt hier betwist. Immers, in casu dient men ten eerste te benadrukken dat de socio-economische crisis grotendeels WEL veroorzaakt werd door het handelen en/of nalaten van derden, wat de ernstige repercussies heeft (gehad) op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers.

De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn "van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld."

De socio-economische situatie, die bovendien al erg precair was, is nog eens drastisch verslechterd na de machtsovername, de reactie daarop door internationale "spelers" en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd/ of niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de "benchmarks" voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp.

Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing kortzichtig, vooringenomen en niet gebaseerd is op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn.

De gevolgde redenering ondersteunt een bepaalde agenda en houdt geen rekening met de werkelijke oorzaken van de huidige situatie, namelijk het stoppen van alle financiële hulp, behalve noodhulp, aan een land dat bijna volledig "gesponsord" werd door buitenlandse donorhulp, het afsnijden van de Afghaanse Centrale Bank van het internationaal betalingsverkeer, én het bevroren van 9 miljard dollar Afghaanse tegoeden in buitenlandse banken, waarvan 7 miljard in de VS .

Verzoeker wenst zich een andere en diepgaandere analyse eigen te maken, zoals beschreven in het artikel www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan,

En

www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan/317-beyond-emergency-relief-avertingafghanistans-humanitarian-catastrophe

helpt om al heel wat beter te begrijpen dat deze crisis "man-made" is en ook kon voorkomen worden, - quod non.

Of nog het artikel van HRW www.hrw.org/news/2022/03Z01/afghanistan-economic-rootshumanitarian-crisis dd 1/3/2022

Verzoeker verwijst in deze ook naar het standpunt op van Mevrouw Selay Ghaffar, zoals gepubliceerd in haar artikel dd 5 maart in the Guardian :

www.theguardian.com/commentisfree/2022/mar/05/famine-afghanistan-roe-biden-reparations ?

waar zij ook stelt :

[citaat voormelde bron]

Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over "de machtsovername door de Taliban" maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit "regime", temeer daar het internationaal niet erkend wordt.

Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van "bescherming" intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde en erkende overheid. In dit geval staan we echter voor een situatie waar de overheidsactor niet erkent wordt door de beoordelende overheid en buiten de Taliban ook geen enkele andere wettelijke overheid wordt erkend.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker is het niet eens met de naïeve stelling dat als er problemen zouden zijn in Afghanistan, dan zouden die gerapporteerd worden.

Het is zo dat het overgrote deel van de rurale regio's zeer slecht bereikbaar zijn, zo ook de regio van verzoeker en het staat vast dat zo een terugkeerder inderdaad minstens met argusogen zou bekeken worden maar wellicht een veel erger lot te wachten staat. De veronderstelling dat er wel begrip is voor jongeren die uit economische noodzaak het land verlaten en dan later terugkeren is niet ter zake doend, want daarover gaat de discussie niet, wel over het feit dat verzoeker in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet overschreden hebben...

Dit is nog maar het minste wat men hem kan aanwrijven.

In casu verwees verzoeker expliciet naar het feit dat hij op zeer jonge leeftijd (14 jaar) zijn regio heeft verlaten en helemaal "gevormd" werd door ervaringen buiten zijn regio van herkomst. Zijn identiteit is helemaal niet meer aangepast aan de traditionele cultuur en levensomstandigheden, laat staan de strenge islamitische regels die thans gelden.

Het enige wat het CGVS daarop te antwoorden heeft is :

[citaat besteden beslissing]

Begrijpe wie begrijpe kan.

Om al deze redenen vraagt verzoeker derhalve om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken en de bijkomende verklaringen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, merkt de Raad op dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om zijn relaas te doen. Verzoeker kreeg de mogelijkheid om vrij te vertellen over de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, waarna bijkomende vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, vanaf p. 7). Verzoeker heeft aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigd dat hij alles heeft kunnen vertellen, dat hij geen andere problemen heeft gekend en dat hij alles goed heeft begrepen. Tot slot heeft hij nog de mogelijkheid gekregen om bijkomende vragen te stellen of opmerkingen te geven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16).

Waar verzoeker verder stelt dat hij een identiteitsbewijs heeft neergelegd waaruit zijn identiteit en afkomst blijken, wijst de Raad op de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *"De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."* Waar verzoeker voor het overige volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen, treedt de Raad de commissaris-generaal eveneens integraal bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

"U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar te vrezen zou hebben voor de taliban, omdat die denken dat uw familie over een som geld beschikt, gekregen van de Amerikanen, die

jullie eigenlijk niet hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u hiervoor een geponde vrees voor vervolging dient te koesteren.

U verklaart in dit kader ten eerste dat uw vader gedood geweest zou zijn nadat de taliban hem onrechtstreeks een maand lang vroegen om een deel van het (door hen ingebeelde) geld over te maken. Het valt evenwel op dat u hiervan geen enkel begin van bewijs kan voorleggen: u presenteert geen overlijdensakte, geen aangifte van de moord of het overlijden, geen fotografisch bewijs van de begrafenis etc. (CGVS p. 5). U verklaart in dit kader dat uw oom wel gevraagd zou hebben aan de overheid om een onderzoek te voeren, maar ze hem wandelen stuurden en er niets op papier gezet werd (CGVS p. 11). U verklaarde tevens dat u ook nog foto's van na de dood van uw vader zou proberen voorleggen (CGVS p. 11), maar hebt dit tot op heden niet gedaan.

Hierboven komt dat u ook geen enkele bewijs voorlegt van de beweemde bedreigingen door de taliban. U verklaarde bij de DVZ nochtans dat uw familie na de dood van uw vader nog brieven zou ontvangen waarin de taliban om het geld vroeg (vragenlijst CGVS dd. 10 augustus 2021, afdeling 3.5.), maar ontkende dit bij uw interview bij het CGVS en stelt dat er fouten gemaakt zouden zijn bij het noteren van uw antwoorden bij de DVZ (CGVS p. 11), die u nochtans tekende voor akkoord en voorgelezen. Uw familie zou daarentegen na de dood van uw vader niet meer door de taliban gecontacteerd zijn (CGVS p. 9, 10, 12), en uw vader zou enkel in persoon benaderd geweest zijn (CGVS p. 7, 8). Hierdoor berust uw bewering dat uw vader bedreigd en gedood werd omwille van een misverstand over geld dat u van de Amerikanen ontvangen zou hebben op niet meer dan uw blote beweringen, waarbij infra een aantal ernstige bedenkingen worden geformuleerd.

Zo kan er ten tweede niet om de vaststelling heen dat uw voorstelling van de feiten, moeilijk logisch verenigbaar lijkt met de voorgehouden motieven die u de taliban toedicht. U verklaart dat de taliban dachten dat uw familie 300.000 dollar in plaats van 300.000 afghani had ontvangen, en dat ze 80% van de ingebeelde som eisten (CGVS p. 7). Het was hen te doen om het geld. U verklaart ook dat het uitkeren van het geld in kwestie door de Amerikanen, net zoals de meeste transacties in het economisch en technologisch achtergestelde Afghanistan, geheel in cash gebeurde (CGVS p. 10). Maar ondanks dat de taliban gedacht zouden hebben dat uw familie over 300.000 dollar in cash beschikte, houdt u voor dat ze geen enkele praktische stap ondernamen om uw familie dit geld afhandig te maken: ze zouden volgens u enkel uw vader een maand lang beledigd en bedreigd hebben, en hem dan gedood (CGVS p. 7, 8). Ze hebben nooit geprobeerd het geld te komen zoeken, ook niet na de dood van uw vader (CGVS p. 10). Ze hebben niet uw vader, noch kennelijk gelijk wie anders van de familie proberen ontvoeren om zo het geld als losgeld te kunnen bekomen (CGVS p. 9, 10, 12). Na de dood van uw vader zouden ze eigenlijk nooit meer rechtstreeks contact hebben genomen met de familie, en zelfs de verantwoordelijkheid van de dood van uw vader kan u enkel aan hen toedichten omdat u het via-via gehoord zou hebben in het dorp (CGVS p. 8). Nochtans is het opeisen van de moord op uw vader vrij essentieel als het doel hiervan was om uw familie te intimideren, quod non. Dit alles valt niet ernstig te nemen: de taliban zouden uit geweest zijn op het geld van uw familie, maar het enige dat ze in dit kader ondernomen zouden hebben is om uw vader te doden, zonder deze moord zelfs op te eisen, een actie die hen geen meter dichterbij het geld brengt, terwijl ze andere meer effectieve methodes zoals een huiszoeking of een ontvoering onbenut laten.

Dit sluit ten derde aan bij de vaststelling dat u op geen enkel moment gewag maakt van een concrete dreiging tegen u of andere gezinsleden gericht na de dood van uw vader. U werd persoonlijk niet bedreigd voorafgaand aan uw vertrek uit het land (CGVS p. 9), uw familie ontving geen bedreigingen gedurende uw eerste periode van anderhalf jaar die u in Turkije doorbracht (CGVS p. 9), u ontving geen bedreigingen bij uw terugkeer naar Afghanistan voor een maand (CGVS p. 9), en zoals supra al aangegeven heeft de taliban de voorgehouden moord op uw vader nooit rechtstreeks opgeëist, noch hebben ze in al de jaren sinds het overlijden van uw vader het huis van uw familie proberen doorzoeken (CGVS p. 8, 10). Uw familie is ook na de machtsovername van de taliban niet lastig gevallen geweest (CGVS p. 12). Eigenlijk is de door u voorgehouden vrees louter afgaande op uw eigen verklaringen geheel hypothetisch; de dood van uw vader (als deze al voor waar genomen wordt) is niet rechtstreeks opgeëist, en uw familie ontving geen bedreigingen.

U slaagt er niet in om de bedreigingen tegen noch de dood van uw vader te staven met enige stukken, u maakt geen gewag van een rechtstreekse opeising van de dood van uw vader door de taliban, noch van bedreigingen vanwege de taliban aan u of uw familie na de dood van uw vader. Het is niet mogelijk om louter op basis van de blote bewering dat uw vader door de taliban bedreigd en gedood werd, een geponde vrees voor vervolging in uw hoofde te stelen.

Uw advocaat haalde ten vierde tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd zou kunnen worden en daardoor een risico op vervolging zou kunnen lopen. Hierover bevestigd, stelt u zelf dat uw mentaliteitswijziging erin bestaat dat u in Europa gewend bent geraakt om meer op gelijke voet met vrouwen om te gaan, en een aantal Europese talen gedeeltelijk hebt leren spreken (CGVS p. 16). Er dient hierbij aangestipt te worden dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen (zoals bijvoorbeeld sportfaciliteiten) niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden. U laat na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, maar beperkt zich tot enkele eerder vage verwijzingen naar omgangsvormen met vrouwen, en een naast de kwestie zijnde bemerking over uw talenkennis. U toont ook niet in concreto aan dat het meer gelijk omgaan met vrouwen en het leren van andere talen, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw religieuze dan wel uw politieke overtuiging, uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat zijn identiteit niet meer is aangepast aan de Afghaanse traditionele cultuur en levensomstandigheden en in zoverre verzoeker hiermee verwijst naar een mogelijke verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft

(EUA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "zina" betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten.

Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband

met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, "*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*", punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Met de elementen die verzoeker aanvoert, slaagt hij er niet in zijn verwestering aan te tonen. Verzoeker is op veertienjarige leeftijd vertrokken uit zijn regio van herkomst in Afghanistan. Verzoeker heeft echter nog een familiaal netwerk in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soenitisch moslim te zijn

(CGVS-Vragenlijst, stuk 5, p. 6-15; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Verzoeker voert verder geen enkel concreet element aan dat duidt op enige verwestering in zijn hoofde. Bij gebrek aan enig inhoudelijk betoog in hoofde van verzoeker kan de Raad dan ook geen risico vaststellen op basis van enige mate van verwestering in zijn hoofde bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de Taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de Taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker roept evenmin persoonlijke omstandigheden aan die voor verzoeker het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïndiceerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP